

Обуна – 2024

МО НАСҮЗЕМ, ТУ НАСҮЗЙ....

Забони точикиз аз занбони сарватманд, зебо ва кадимтарини дунёст. Вай забони модарии мост. Хифз намудани ин сарвати бебаҳо вазифаи ҳар як соҳибзабон аст. Соҳибзабон метавонад тавассути рӯзнома «Овози тоҷик» онро омӯзӣ. Пайдост, ки «Овози тоҷик» ягона рӯзнома сартосарни ҷумхурист. Вай аз мавҷудияти мову забони мо даракт медиҳад, шинонномаи мардуми тоҷики Ҷубекистон аст.

«Овози тоҷик» рӯзномаи ҳонданиబоб аст, агар шумо иштиёқи ҳондан дошта бошад, вагарона баҳона бисёр. Ваҳдату яғонагии мо дар обуна ба «Овози тоҷик» аст, зеро:

Иззат натавон ёфт ба
тақиҷиди азиzon,
Юсуф нашавад, ҳар кӣ
даравтод ба ҷоҳе...

Ҳама имконияти обуна

шудан дорем. Метавонем ба пешвози 100-солагии он ҳамагон обуна шуда, сарбаланд бошем.

Милионҳо маблгаро ба бод медихем. Барои обуна бошад, «маблгар» надорем.

Мо наҳонем, фарзандони мо наҳемонанд, онро наҳонанд, наберагон низ наҳоҳанд ҳонд. Пас чӣ мешавад?

Мактабҳои тоҷики ҷи мешаванд? Ҳабод он рӯз, ки аз лоқайдиву бемасъулияти рӯзномаи ҳудро аз даст дихем. Ин шармандагист.

Охир мо насӯзем, кӣ месӯзад? Кӯнгу номус, кӯнгу душвор аст.

Биёд, фикр кунем, ки омӯзгори тоҷик аз ӯ кӯна ба ҷи васила забони адабиро меомӯзӣ? Имрӯз зиёву коргар як ҳел андеша даранд:

рӯзнома маводи дилпизанд надорад, забони рӯзнома душвор аст.

Дарёст қарта, ки ба дарё расидааст,
Чуз мо қаси дигар
натавонад ба мо расид.

Сулаймон СОДИК,
омӯзгори мактаби
раками 9-уми ноҳияи
Бўқаи вилояти Тоҷиканд.

Дар вилояти Сурхондарё дар соҳаи туризм ва маданият қарб ҳар рӯз як нағонги мешунавед. Зеро дар ин сamt пайваста як қатор корҳои назарраср амалий мегардад.

СОҲАИ ТУРИЗМ ВА МАДАНИЯТ РУШД МЕЁБАД

Дар моҳи январи соли ҷорӣ ҳокими вилоят Улугбек Қосимов ба олимон, масъулони соҳаи туризм воҳӯйр гузаронида, барои тарбиғи таърихи қадими ҳамони маданияти ғанини воҳони Сурхон Фикру дарҳости ононро шунид, дар хусуси бунёди шаҳрҳаи этнографӣ, фикру андешаҳои мутахassisонро маъқул дониста, баҳри бунёди ҷунин ҷи шаҳрҳа, ки бо усули шарқони қад рост карда бошад, супориш дода буд.

Мувофиқи он дар моҳи январи соли ҷорӣ ба максади боз ҳам бештар ҷалб намудани саёҳон ба воҳа бо супориси ҳокими вилоят дар шаҳри Тирмиз ба бунёди шаҳрҳаи этнографӣ, ки таҷассумӣ таърихи қадими ин шаҳри бostonӣ бошад, пойдевор гузошта шуд. Айни ҳол дар ин сamt корҳои бунёдкорӣ бо суръат давом дорад. Мувофиқи нақса ва лоҳса дар «Этношаҳр» ҳонаҳо истиқомати усуҳони шарқони, меҳмонҳона, маркази ҳунармандӣ, китобхона, дӯконҳои савдо, нуктаҳои хидматрасонии замонавӣ қад рост мекунад:

Ҳолод бол ба шоми ватан маро ифтор!

Дигар аз шеърҳои машҳури Бозор «Фаришта»

низ дар Амрико (Сиэтл) рӯй дунё шудааст. Он ҳам зеборҳон зидӣ. Вале ғаршиши дар дӣри бобони бафайзаш шаҳрҳу ҳалос. Беҳтарин тасвис, бо ҳубтари ифодати обора, бо образҳои дилпаз. Таронаҳои марғуби маддумро ба хотир мөнорд ҳар банду басти ин шеър, ки садодиҳиши басо ғоворост.

Фаришта, эй ғаршишта, эй ғаршишта,

Дилам дар сина мекӯбад думушта.

Диламро карда ишқат бесарашта,

Сиришта рафта аз дарасат ҷуришта.

Дар арафаи таҷилии 31-умин солгарди Конуни асосин Чумхурии Ҷубекистон дар ноҳияи Сӯй ба як гӯрӯҳ қӯдаконе, ки аз парвариши падару модари ҳуд махрум мондаанд, меҳру муруvvat нишон дода шуд.

“ДАР ТАҚДИРИ ПЕШОННИ МАН ҶОЙ ТУ ХОЛИСТ”

Ин баҳонаи маҳз аст. Омӯзгороне, ки чунин меандешанд, гурури милли надоранд. Онҳо пайгири маколи «Гӯр сӯзаду дег ҷӯшад» ҳастанд.

Соҳибзабонони азиzu арҷманд, имрӯz бояд аз ҳарвақта зиёдтар масъулиятиносин бошем. Фурсати он расидааст, ки арвоҳи ононро, ки барои ин забон Фидокорӣ кардаанд, шод намоем. Ҳеч кас аз мо ҳарҳамон талаб намекунад. Набояд фаромӯш кард, ки:

Дарёст қарта, ки ба дарё расидааст,

Чуз мо қаси дигар

натавонад ба мо расид.

Сулаймон СОДИК,

омӯзгори мактаби

раками 9-уми ноҳияи

Бўқаи вилояти Тоҷиканд.

Устод Бозор то дарачае модереро, ки хоси адабиёти Ғарб аст, менисананд ва пайравӣ менамуд. Дар ин ҷаҳон на шакл, балки мазмун ва моҳияти мухимтар аст. Аммо мешуд вай ба шакли анъанавии шеър ва санъати лафзӣ низ Ҷӯзигори ҷиддӣ нигаронад.

Мисолан, дар шеъри «Фаришта», ки аз панҷ банд (куплет) таркиб ёфтааст, кофияни зебо ва устувор беҳтиёти таваҷҷӯҳи ҳонандор ба ҳуд мекашад. Шеър ҷамъ аз 20 мисрӣ бошад, танҳо як мисрӣ озод ҳасту ҳалос. Бокӣ – ҳама ҳамқоғия. Вале ба коғиозӣ, ки аз нуқсҳои ҷиддӣ шеърияст, роҳ гуашта нашудааст.

Дигар аз «сарводаҳои амрикӣ»-и устод Бозор сурдуд ғамангезест бо ӯнвони «Тирамоҳ». Он ифодагарӣ дард ва ҳасратҳои қалбии марди мухоҷистар мӯсифорат ба ҳар қадоми мазмун.

Ҳусусан изтиробои қалбии шоири ҳассосеро, ки ҳамеша меҳри ватан дар дил мепарварид ва ҳоку дийёро пазмон мегашт, дарк кардан душвор нешадааст.

Шаҳси диндор дар ҳар кунҷу канори олам тоату

ибодату карданаш мумкин. Аз ҷумла, дар ИМА барои

ибодату мусулимоноту то андозаи имконияти

маҷнӯд. Вале ҳаҳарони лирикии Бозор Собир,

ки аз мусулимонҳо комил аст, фикр мекунад

барояш поктарни манзил макони падарии ўст.

Намозро бошад маҳз бояд дар ҷойи пок, бо қалби

поку чомак ба ғузорид. Дар моҳи шарифи

Рамазон, айни замон, бошад ҳамин ғуна шароит

рӯза дошт. Ин ғуна шароит дар мусулимонобод –

Ватан аҷодони ӯмӯзӣ ёвашу ҳалос. Дар аз Ватан,

дар ҷоҳ, ки чигунашга мазмӯн, назар ба ғиндоши

ӯ, намоз наҳондан, рӯза надоштан мазъултар. Қазон

намозу ӯзаро бошад, бъаъде Ҳудо ба Ватан расонд,

бояд ҳонд ва ғузорид.

Ана, ҳарҳамони ў (ҳуни ҳуди ў) баъди ҳаҳор сол

ба зодгоҳ баргаشت. Қазои рӯзаву намози ҳаҳорсола

– дар гарданаш.

Ҳаҳорсола намози қазоӣ дар гардан.

Ҳаҳорсола намози қазоӣ ҳудро

Ба рӯйи ҳирмомони испеди пахта меконам.

Ба пахтазори сафеди шукуфта меконам.

Ҳаҳорсола намози қазоӣ ҳудро

Ҳаҳорсола намози ҳудро

Ба ҷӯши ҳирмомони ҳудро

Ҳаҳорсола намози ҳудро